

ОРХИДЕЯ

Подъ склонъ отъ облачни гранити
Луна запалена огря,
Лжчи разтвориха вълнитѣ
На омагесана гора.

Изъ глѣбинитѣ хладъ повѣя,
Припламна лунния свѣтликъ,
И бавно странна орхидея
Разлисти своя моравъ ликъ.

И оттогазъ надъ мене властно
Тя своя погледъ прикова,
Ту алчно лѣстна, ту безстрастна,
Мѣлви унесени слова.

Една мечта ли тя погуби,
Еднѣжъ душа ли раздвои,
Крѣвѣта и сълзитѣ възлюби
И нелѣчима скрѣбъ струи.

Проклинямъ бродницата фея
На омагесана гора,
Лика на лунна орхидея,
Що въ горестно сърце огря.